

JOKE VAN ZALM LEUNT OVER EEN STUK RAILING DAT EEN VIADUCT OVER EEN SNELWEG SUGGEREERT. WE HOREN HET GELUID VAN SNELVERKEER BENEDEN DE REST VAN HET TONEEL STELT EEN ARMOEDIG INGERICHTE KAMER VOOR EN DIENT VOOR DE TWEDE HELFT VAN HET STUK.

JOKE

Daar was het, daar beneden, op dat stuk van de snelweg waar nog nooit eerder een ongeluk was gebeurd. Althans dat vertelden ze me later toen ze me kwamen ondervragen. Ze hebben vast in eerste instantie gedacht dat ik het met opzet had gedaan - dat ik een ruk aan het stuur had gegeven, over drie rijstroken zeilde, slipte in de berm... U weet hoe dat gaat, een ongeluk. Het is een wonder dat ik niet dood was, zeiden ze.

Zou ik ook geweest zijn, als ik m'n veiligheidsgordel had omgehad. En ik reed met open dak. Door het effect van de klap van m'n auto tegen die vangrail werd ik uit m'n stoel getild en ik vloog door de lucht alsof een paard me had afgeworpen. De auto was total loss.

O, ik had het meteen in de gaten toen ik de macht over het stuur verloor. Bent ú wel es betrokken geweest bij een ongeluk? Nou, dan weet u waar ik het over heb. Ik zag het allemaal voor me, ik hield m'n hoofd erbij, ik nam beslissingen, ik vocht met het stuur maar nu was hêt moment gekomen, nu was het mijn beurt. Zo gaat dat. Alle zenuwen op volle toeren, alle instincten gemobiliseerd, tik-tik-tik-tik, maar van binnen besef je wanhopig: God, ik ben er geweest.

En toen, toen ik uit die auto geslingerd werd en in de lucht zweefde over de vangrail - het kan niet meer dan drie of vier meter geweest zijn, maar god, het leek een eeuwigheid - geen denken, geen berekenen, nee, niets meer. Het was niet langer een kwestie van Wat moet ik doen? Doe wat, vlug! maar alleen een vraagteken. Een groot vraagteken. Verbazing. Waarom? Waarom?